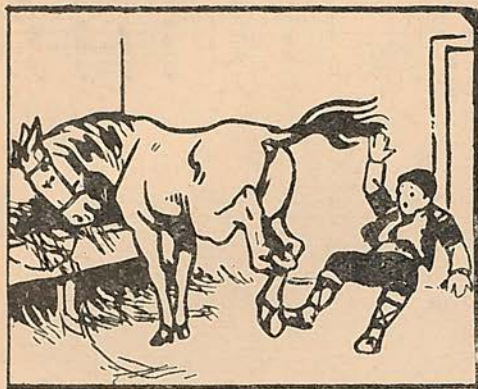

Но отъ гнѣвъ се конѣтъ вече
разтрепери:
цѣлиятъ се ядно, страшно
той напери . . .

И чифте си мощно дига
и извива. . .
И нашъ Герчо тамъ въ кюшето
въ мигъ отива!

Зашеметенъ, той не мърда:
ѡ две свитѣ е . . .
И е цѣлъ потъналъ въ кърви,
и пребитъ е . . .

А слѣдъ малко ревъ въ обора
се понася . . .
Тича ратая и бързо
го изнася.

И лежа той дълго, тежко
въ болки люти.
Цѣриха го сѣ лѣкари
най-прочути.

Съ месеци крака му бѣха
въ гипсѣ обвити.
Той забрави пакостъ, шегѣ
дяволити . . .

И най-после успокои
се школото . . .
И замлъкнаха вси псета
изъ селото . . .

* * *

А нашъ Герчо си остана
зле наказанъ,

че въ училището бѣше
за съблазнь:

Той не слушаше учитель
кротъкъ, благи:
гонѣше другарчетата
съсь тояги!

Ето тази картина тукъ е
тѣй нагледна,
съ резултата отъ белята
му последна.

Той е скърбенъ и прегърбенъ —
старецъ сѣщи,
съ патерици въвъ ржцетѣ,
тамъ, предъ кѣщи.

Крака свити и пребити
съ мжка влачи,
и на двора, край стобора
бавно крачи.

Предъ учителя се Герчо
въ срамъ залива,
а другарчета щомъ види,
той се скрива!

И въ живота тѣй остана
той неволенъ:
сѣ е скърбенъ и прегърбенъ,
сѣ е боленъ.

Но той знае, че затуй е
самъ причина.
Радостта му и смѣхътъ му
вече мина! . .

свещ. Иор. Христовъ